

Stuart King

Libyen:

Imperialisterna agerar för att få kontroll över upproret

Med en amerikansk hangarfartygsstyrka och brittiska och franska krigsfartyg utanför Libyens kust är det bara en tidsfråga, skriver Stuart King, innan det ”internationella samfundet”, dvs de imperialistiska makterna, inför en flygförbudszon över Libyen.

Plötsligt är ”liberal interventionism” på modet igen. Den har gett oss ett decennielångt krig i Afghanistan, ett förött irakiskt samhälle och hotar att förvandla Pakistan till ett sydasiatisk Somalia. Inte desto mindre paraderas samma gamla argument: ”Libyen behöver vår hjälp”.

Medierna är fylld med historier om massakrer, flygbombningar, och även ”folkmord” utförda överste Gaddafi och hans regim. Ta inte miste; denna galna despot kommer inte att visa någon nåd mot sina motståndare, som hans krossande av demonstrationerna i Tripoli visar. Men många av dessa historier är bara uppmjukningsövningar avsedda för den brittiska och europeiska allmänheten, och syftar alla till att motivera en ”humanitär militär intervention”.

Från revolution till inbördeskrig

I själva verket har de libyska rebellerna så långt gjort anmärkningsvärt väl från sig i sin kamp mot en hänsynslös och välbeväpnad regim, och tagit kontroll över många städer i öster runt Benghazi och en del i väster kring Tripoli, där de tyngsta striderna nu äger rum.

Till skillnad från Tunisien och Egypten där diktatorer föll till ställda inför massdemonstrationer och en opålitlig armé, har Gaddafi-familiens personliga milis och vakter hållit ihop, trots avhoppet från regeringen och armén till rebellerna. Revolutionen har förvandlats till ett inbördeskrig som hotar att splittra landet.

Det är detta som verkligen oroar imperialisterna. Efter att ha tillbringat flera år med att rehabilitera och muta Gaddafi att låta deras multinationella företag som BP få komma tillbaka i syfte att lägga vantarna på Libyens olje- och gasreserver, ställdes de inför ett klart val – stödja uppror eller backa upp diktaturen. Efter att ha fångats på fel sida i Egypten och Tunisien vände de snabbt mot Gaddafi, bara för att finna honom beredd att kraftfullt slå tillbaka. Nu måste de tillgripa militär styrka både för att jaga bort honom bort honom och behålla kontrollen över situationen.

Imperialistiska planer

Storbritannien och Frankrike har tagit ledningen i att fösa EU och Nato i riktning mot militär inblandning. Hela deras syfte har varit att använda sina egna militära resurser som ett sätt att få kontroll över rebellerna. Flygförbudszonen tillåter dem att attackera Gaddafis flygfält och radarsystem om han vägrar att hålla sitt flygvapen kvar på marken. Med rebeller beroende av imperialisterna för flygunderstöd skulle detta ge Nato-makterna enorma påtryckningsmedel att säkerställa en regim positivt inställd till deras intressen.

Republikaner i USA som John McCain är efterlyser öppet ett scenario a la ett ”Charlie Wilson-krig” där Natos specialstyrkor opererar vid sidan av rebellerna och förser dem med militär utrustning, men håller kontroll över vapenflödet. Det borde inte komma som någon överraskning att Camerons första ”diplomatiska” mission bestod av två MI6 officerare och sex soldater ur specialstyrkor beväpnade till tändarna och bärande sedelbuntar, för att ta kontakt med de mest högerinriktade delarna av upproret - Gaddafis ex-inrikesminister och utrikesminister, som har viktiga poster i det Provisoriska nationella rådet (PTNC) i Benghazi.

Bort med tassarna från den libyska revolutionen!

Imperialisterna har ett problem med sina interventionsplaner. Den libyska folket vill inte ha dem. Stora affischer och plakat i Benghazi säger ”Nej till utländsk inblandning” och förklarar att libyerna kan befria sig själva. Även i väst är allmänheten inte längre lika lättledd efter att ha sett tidigare krig för olja och strategiska fördelar, äga rum under tvivelaktiga humanitära ursäkter.

Om EU-regeringarna verkligen ville hjälpa libyerna skulle de omdirigera de pengar de betalar för libysk olja till Benghazi och tillåta dem att köpa antistridsvagns-vapen och bärbara surface-to-air-missiler. I stället för att vädja till imperialisterna att intervensera, borde PTNC uppmana de egyptiska och tunisiska massorna och meniga soldater att komma till deras undsättning och sprida revolutionen över Mellanöstern.

Ned med Gaddafi! Seger åt den libyska revolutionen!

Nej till Nato-intervention! Nej till flygförbudszoner genomdrivna av imperialisterna!

Stuart King

Artikeln är översatt och redigerad av *Socialistiskt Alternativ*